

Arrest

nr. 199 773 van 15 februari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. LEYMAN
Louizalaan 106
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat. F. LEYMAN en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A.(...) M.(...), bent volgens uw verklaringen een Afghaanse burger van Hazara origine. Heden bent u 18 jaar oud, op 5 augustus 2017 is van rechtswege de voogdij over u vervallen. U bent geboren in het dorp Gumbad van het district Jaghori van de provincie Ghazni in Afghanistan. Een à twee jaar na uw geboorte verhuisde uw familie wegens problemen in Afghanistan naar Quetta, Pakistan waar u onafgebroken tot uw vertrek als Afghaanse vluchteling woonde. U bent een sjiitische moslim en uw moedertaal is Dari. Daarnaast spreekt u Urdu, Engels, Zweeds en Nederlands.

U hielp uw vader in zijn winkel in Quetta waar hij auto-onderdelen verkocht. Op een dag in 2014 kwamen er twee gemaskerde en gewapende personen de winkel binnen en schoten uw vader neer terwijl u in de kelder zat. Bij het horen van de geluiden ging u naar boven en zag uw vader vol bloed op grond liggen. U zag de daders en liep naar buiten. De daders kwamen achter u aan en schoten in uw richting. U klom dan op het dak van uw winkel en bleef daar gedurende een half uur tot een uur. U ging na hun vertrek dan terug naar beneden en werd dan door een andere winkelier thuis afgezet. U vertelde dit allemaal aan uw moeder. Diezelfde nacht ontvluchtte u samen met uw moeder, twee jonge broers en uw jongere zus Pakistan. Tussen Turkije en Griekenland werd u op een andere boot gezet dan de rest van uw familie. Sindsdien hebt u geen nieuws meer van hen. U zette uw reis alleen verder en bereikte Zweden waar u op 26 september 2014 asiel aanvraag. Uw asielrelaas werd echter ongeloofwaardig gevonden en u werd vervolgens geweigerd door de Zweedse asielautoriteiten. Het beroep dat u indiende werd ook geweigerd. U vreesde naar Afghanistan te worden teruggestuurd en sprak dan af met een andere smokkelaar en kwam op 12 december 2016 in België aan waar u de volgende dag asiel aanvraag. U wilde uw asielaanvraag in Zweden verzwijgen omdat u vreesde teruggestuurd te worden en gaf dit pas na confrontatie met uw vingerafdrukken toe.

U legde ter staving van uw asielrelaas geen enkel document neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Er dient te worden benadrukt dat er van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke herkomst, van uw verblijfssituatie, van uw nationaliteit of van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde. Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

*Bij uw aankomst in België verklaarde u dat u als Afghaanse vluchteling in Pakistan woonde en dat u twee jaar onderweg bent geweest naar België. U zou nergens onderweg asiel aangevraagd hebben noch moest u ergens vingerafdrukken laten nemen (zie Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vluchteling nr. 8364902). U werd op de Dienst vreemdelingenzaken (DVZ) geconfronteerd met uw vingerafdrukken en gaf pas na confrontatie toe dat u al in Zweden asiel had aangevraagd en dat dit geweigerd werd (Verklaring DVZ, vraag 3, p. 4). Uw asieldossier uit Zweden heeft het CGVS in bezit. Een vergelijking van uw verklaringen tussen Zweden en België leverde echter een groot aantal tegenstrijdigheden op. Ten eerste gaf u bij uw registratie **een andere voornaam en familienaam op in België**, namelijk Irfan Haidari, geboren op 5 augustus 1999 te Gumbad, Ghazni. Na confrontatie met de door u opgegeven identiteit in Zweden, namelijk **A.(...) M.(...)** gaf u toe dat dat uw echte naam was. Uw asielrelaas in Zweden verschilde ook van dat in België. Eerder gaf u aan dat uw vader door dorpelingen in Afghanistan **verdacht werd van samenwerking met de taliban** en van het doden van twee mensen en om die reden vermoord werd. In België verklaarde u echter dat **uw vader in zijn winkel in Pakistan gedood werd door onbekenden** omdat hij een Hazara was. Bovendien verklaarde u in Zweden dat u **al heel uw leven in Ghazni, Afghanistan woonde** terwijl u in België verklaarde dat u maar **uw eerste levensjaar in Ghazni spendeerde** en voor de rest **altijd al in Pakistan woonde als Afghaanse vluchteling**. Tot slot verklaarde u in Zweden dat **uw moeder, broers en zus nog in Afghanistan wonen** en dat u alleen het land verliet, terwijl u in België verklaarde dat jullie allemaal **samen zijn vertrokken uit Pakistan en dat u hen onderweg naar Zweden in Griekenland kwijtraakte**. Ze werden op een andere boot gezet en u zag hen nooit meer.*

Dat u niet de waarheid vertelde in Zweden omdat u toen geluisterd had naar andermans adviezen en dat u uw asielaanvraag in Zweden verzweeg voor de Belgische asielautoriteiten omdat u vreesde teruggestuurd te worden naar Zweden en Afghanistan, kan in een bepaalde mate op begrip rekenen gezien uw jonge leeftijd. Uit het geheel van uw verklaringen tijdens uw gehoor op het CGVS bleek echter dat u nog steeds **niet de intentie had om de waarheid te vertellen**, dit in tegenstelling tot uw bewering dat u deze keer wel de waarheid ging vertellen (CGVS gehoorverslag p. 17). U hebt echter ook in België, ook nadat u geconfronteerd werd met uw valse verklaringen, verder zaken verzwegen en verder tegenstrijdige verklaringen neergelegd waardoor u nog steeds geen duidelijk zicht hebt geboden op uw profiel, uw nationaliteit en uw familiaal netwerk. Uw gebrek aan medewerking in casu kan dan ook niet meer geaccepteerd worden. U bent ondertussen een volwassene man. De dag van uw gehoor (5 juli 2017) was precies één maand voor uw 18de verjaardag (5 augustus 2017). U hebt ondertussen verschillende jaren onderwijs gevolgd en jaren in Europa gewoond. U zou als veertienjarige van Griekenland naar Zweden alleen hebben gereisd en als zeventienjarige van Zweden naar België uw reis helemaal zelf geregeld, daar geld en de nodige contacten voor gevonden en uw reis tot een goed einde gebracht. Dat u dan nog steeds verklaart slachtoffer geweest te zijn van andermans adviezen en daarom valse verklaringen neerlegde in België kan dan ook niet meer aanvaard worden.

Gevraagd waarom u dan in Zweden niet had vermeld dat u in Pakistan woonde als Afghaanse Hazara vluchteling, antwoordde u bovendien op het CGVS dat u dit wel zo verklaard hebt (CGVS p. 4). Zelfs na herhaling van de vraag, verklaarde u opnieuw dat u dit wel in Zweden aangaf. Uw asioldossier, het gehoorverslag, de beslissing en het arrest van uw beroep in Zweden werden allemaal vertaald naar Nederlands en toegevoegd aan het administratieve dossier. Daaruit blijkt dat u **enkel en alleen verklaard hebt uit Afghanistan te komen en nooit een vermelding hebt gemaakt van een verblijf in Pakistan** (landeninformatie nr. 1). Ook van een minderjarige, u was toen trouwens al een adolescent, kan men verwachten dat deze nog weet welk ander asielrelaas hij/zij heeft opgegeven bij een eerdere asielaanvraag. Even later op een ander moment tijdens hetzelfde gehoor op het CGVS verklaarde u zelf dat u in Zweden hetzelfde asielrelaas vertelde als in België, maar dat u enkel toen Afghanistan vermeldde als plaats van de feiten terwijl alles zich in Pakistan zou hebben afgespeeld (CGVS gehoorverslag p. 16). Zo sprak u zichzelf nog tegen in hetzelfde gehoor op het CGVS.

Hierop werd dan opnieuw meegedeeld dat het CGVS uw asioldossier uit Zweden heeft ontvangen en dat u daar helemaal niet hetzelfde verhaal vertelde, dat u namelijk vertelde dat uw vader door 40 à 50 dorpelingen vermoord werd omdat hij samengewerkt zou hebben met de taliban en ook nog verdacht werd van het doden van twee mensen. Dit ontkende u dan volledig. U zou nooit zoiets gezegd hebben. Hiermee opnieuw geconfronteerd verklaarde u dat u alles aan een tussenpersoon vertelde die goed Engels sprak maar dat u zelf niet goed Engels sprak en dat het misschien daarom verkeerd werd doorgegeven (CGVS p. 16). Uw gehoor daar is echter afgenomen in uw moedertaal Dari. Uw excuus kan dan ook niet aanvaard worden. Bovendien hebt u in Zweden ook beroep kunnen doen op de beroepsprocedure tegen de initiële weigeringsbeslissing. Hiermee toont u op het CGVS nogmaals aan dat u nog steeds niet de intentie hebt om juiste en waarachtige verklaringen af te leggen, in tegenstelling tot wat van u verwacht wordt.

Verder toonde u dezelfde houding toen u geconfronteerd werd met de naam van uw vader. In België verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en ook op de vragenlijst Afghaanse Vluchtelingen die u samen met uw voogd invulde met de hulp van een tolk Dari, dat **uw vader Gurban heette** (Zie Vragenlijst Afghaanse vluchteling, p. 4; zie ook Verklaring DVZ, vraag 15, p. 7). Gevraagd naar de naam van uw vader tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u ineens dat hij **Reza heette** (CGVS p. 6). Geconfronteerd met dit verschil ontkende u uw eerste verklaringen volledig. U was zeker dat u het juist hebt verklaard, hoe kon men de naam van zijn vader verkeerd zeggen, vroeg u. Geconfronteerd met het feit dat u toch op twee verschillende momenten, namelijk voor DVZ en bij het invullen van de vragenlijst voor niet-begeleide Afghaanse minderjarigen de naam Gurban opgaf, die trouwens ook niet eens lijkt op Reza hetgeen mogelijke vertaalfouten uitsluit, verklaarde u dat u toen stress had en dat mensen fouten maken (CGVS p. 6). Zoals eerder al in deze beslissing gesuggereerd werd in uw geval een grote appreciatiemarge genomen en werd rekening gehouden met uw jonge leeftijd. Dat u bij elke confrontatie eerst uw eerdere verklaringen ontkent en dat u telkens pas na confrontatie met uw wisselende verklaringen uw antwoord verandert schaadt uw algemene geloofwaardigheid.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit en of hij daarnaast nog een andere nationaliteit bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote

groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, en familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoefde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en of hij nog andere nationaliteiten bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie. U heeft echter niet duidelijk gemaakt over **welke nationaliteit** u beschikt. Gevraagd of u een Afghaan bent antwoordde u bevestigend. Gevraagd of u daarnaast een andere nationaliteit van een ander land bezat, antwoordde u dat u het niet wist. Zelfs als u het zou hebben zou u dat niet weten. Gevraagd of u de Pakistaanse nationaliteit had verklaarde u opnieuw dat u het niet wist (CGVS p. 3). Rekening houdend met uw leeftijd en de leeftijd waarop u Pakistan verliet werden er actief verdere pogingen gedaan om te achterhalen in welke hoedanigheid u in Pakistan woonde. Zo werden er vragen gesteld over uw verblijfssituatie in Pakistan. U hebt echter ook geen duidelijke antwoorden kunnen geven op deze vragen waardoor het voor het CGVS onmogelijk is om te weten of u in Pakistan woonde als Afghaanse vluchteling of dat u de Pakistaanse nationaliteit had, hetgeen voor de meeste Hazara in Quetta wel het geval is, of dat u mogelijk zelfs nog een andere nationaliteit bezit (landeninformatie nr. 2). U verklaarde dat u wel verblijfspapieren had in Pakistan. U zou daar anders niet zo lang hebben kunnen wonen (CGVS p. 11). Gevraagd wat u dan had, antwoordde u dat u een A4-papier had. Gevraagd wat erop was geschreven kon u geen antwoord geven. Uw vader had dat bij. U had het ook nooit gelezen. Gevraagd wat uw moeder en vader hadden van papieren, moest u het antwoord schuldig blijven. Gevraagd of u een kaart had in de vorm van een Belgische ID-kaart, hetgeen min of meer zou overeenkomen met de bekende Proof of Registration (PoR) kaart voor de Afghaanse vluchtelingen in Pakistan, antwoordde u negatief. Gevraagd of u ergens naartoe moest gaan om uw verblijf te verlengen of voor andere soorten papierwerk, verklaarde u dat u nooit naar een overheidsgebouw ging. Uw vader regelde alles, u weet echter niet wat hij precies regelde. Geconfronteerd met het feit dat een vluchtelingenkaart een kleine kaart is en dus geen A4-papier en gevraagd of u misschien de nationaliteit had kon u geen informatie geven. Het was gewoon een blad papier waarvan u zelfs de titel of benaming niet wist. U bleef beweren dat jullie jarenlang als Afghaanse vluchtelingen in Pakistan woonden. Gevraagd of u thuis ooit uw vader hoorde zeggen dat hij voor jullie papieren ergens naartoe ging, antwoordde u dat u nooit buiten uw straat bent geweest, hetgeen geen antwoord is op de vraag. Gevraagd tot slot welke kleur het papier had antwoordde u wit, met iets erop geschreven (CGVS p. 11). U zou ook geen Afghaans identiteitsbewijs of een taskara hebben gehad, noch een paspoort. Uw beschrijving van een A4-blad papier komt alleszins niet overeen met de PoR-kaart die normaliter afgegeven werd aan de geregistreerde Afghaanse vluchtelingen in Pakistan, hetgeen doet vermoeden dat u niet in de hoedanigheid van vluchteling woonde in Pakistan (landeninformatie nr. 3). Dat u ook nog nooit hoorde van een verlenging van deze kaarten is dan nog een indicatie dat u er niet als vluchteling woonde. Immers, voor de Afghaanse vluchtelingen in Pakistan behoort dit onderwerp tot de kern van hun leven in Pakistan. De Pakistaanse autoriteiten hebben zich immers de laatste jaren voortdurend onwillig opgesteld om deze kaarten te verlengen, wat het bestaan van miljoenen Afghanen in Pakistan bedreigde. Bij elke verlengingsperiode werden er dan enorme campagnes gevoerd waardoor de Afghanen door allerlei mediakanalen geïnformeerd werden dat ze hun kaarten moesten verlengen en hoe ze dat moesten doen. Dat u hier niets van kan aanbrengen tijdens uw gehoor, ook al was u bij uw vertrek uit Pakistan 14 jaar, is niet geloofwaardig. U kwam elke dag in contact met andere mensen. U ging van het huis naar het werk van uw vader, dus kwam u naar buiten. U kwam ook in contact met anderen door het werk van uw vader. U had ook nog burens met wie u een hechte band had en u woonde in een buurt waar allemaal Hazara's woonden, aldus uw verklaringen (CGVS p. 8). U had vrienden met wie u voetbal speelde. Dat u desondanks geen enkele verklaring kon afleggen die elementen aantoont van de leefwereld van een Afghaanse vluchteling in Pakistan ondersteunt uw voorgehouden profiel van Afghaanse vluchteling niet. Ondanks dat u meermaals aangespoord en aangemoedigd werd om zicht te geven op uw werkelijke situatie en uw nationaliteit, dat het vooral in uw voordeel zou kunnen zijn en dat dit vooral in het geval van ontbreken van documenten noodzakelijk is, werd uit het geheel van uw verklaringen geconcludeerd dat u hiervoor niet uw volledige medewerking verleende.

Uw verdere verklaringen maakten uw profiel als Afghaanse vluchteling uit Quetta evenmin aannemelijk. Zo wist u ook niet waarom uw ouders eigenlijk naar Pakistan vluchtten destijds. Uw vader zou

problemen gehad hebben in Afghanistan waardoor ze naar Pakistan vluchtten. Gevraagd wat deze problemen waren verklaarde u dat u hem dat nooit vroeg. "Het was uw zaak niet" (CGVS p. 7). Het is zeer eigenaardig voor een vluchteling, ook van uw leeftijd, dat hij geen interesse toont om te weten waarom hij en zijn familie vluchtelingen werden. U was bovendien ook de oudste zoon van uw vader waardoor u relationeel gezien dichterbij hem zou zijn dan uw jongere broers. U werkte voor hem waardoor u hem niet enkel thuis maar ook alle dagen in de winkel bij hem was. Dat u in veertien jaar tijd nooit deze vraag stelde is dan ook niet aannemelijk.

Verder overtuigt uw kennis van Afghanistan niet, al werd hiermee rekening gehouden met uw huidige leeftijd en ook met uw leeftijd van vertrek uit Afghanistan. U was immers één à twee jaar oud toen uw familie verhuisde naar Pakistan, zo beweerde u. Desondanks wordt een beperkte mate van kennis verwacht omdat u naar eigen zeggen door Afgaanse ouders werd opgevoed die in Afghanistan geboren en getogen zijn. Er kan dan ook verwacht worden dat u enige link zou hebben met Afghanistan of enige kennis ervan zou meegekregen hebben van uw ouders. Gevraagd of u wist wat "Hazarajat" betekende raadde u dat het misschien "Hazara mensen" betekende (CGVS p. 5). Hazarajat is echter het gebied in Afghanistan waar de meeste Hazara's wonen. Dat u niet eens de naam ervan hoorde, ondanks dat u in een gebied woonde met allemaal Hazara's, is dan ook niet begrijpelijk (landeninformatie nr. 2). Gevraagd waar de meeste Hazara in Afghanistan woonden gaf u uw district van geboorte Jaghori uit Ghazni als antwoord. Gevraagd waar ze nog zouden wonen in Afghanistan moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS p. 5). Ghazni is echter een regio waar de Tadzjiken de meerderheidsgroep zijn. De Hazara's zijn een minderheid in Ghazni (landeninformatie nr. 4). De provincies Bamian en Daikundi hebben echter een dominante Hazara bevolking. Bamian is de grootste provincie in de Hazarajat en tevens de culturele hoofdstad van de Hazara (landeninformatie nr. 5). Daikundi is eveneens een regio waar de meerderheidsgroep Hazara zijn (landeninformatie nr. 6). Gevraagd naar bekende Hazara's uit Afghanistan kon u enkel één naam geven: Baba Mazari. Meer informatie gevraagd over deze persoon, kon u niets anders verklaren dan dat hij een goede persoon zou zijn die veel Hazara's hielp. Andere bekende Hazara kon u niet noemen (CGVS p. 4-5). Gevraagd naar bekende zangers uit Afghanistan noemde u Ariana Sayeed op. Gevraagd naar meer noemde u eveneens Dawood Sarhosh op. Deze kennis hebt u echter in Europa opgedaan. Ariana Sayeed volgt u immers op YouTube en Dawood Sarhosh kwam een concert geven in Zweden toen u daar woonde (CGVS p. 5). In Pakistan keek u niet naar Afgaanse tv-zenders. Gevraagd of u van uw omgeving iets opving over Afgaanse tv-programma's antwoordde u eveneens negatief (CGVS p. 5). Dat u geen enkele culturele link heeft met uw land van herkomst ondanks het feit dat u opgevoed werd door Afgaanse ouders ondersteunt uw profiel van Afgaanse vluchteling niet.

U kon uw verklaringen evenmin ondersteunen aan de hand van documenten. Het CGVS heeft begrip voor de omstandigheden waarin asielzoekers kunnen verkeren en de moeilijkheden die er kunnen ontstaan om bewijsmateriaal te verzamelen. Het CGVS erkent eveneens de plicht van de asielzoeker de waarheid te vertellen en alle pertinente informatie aan te brengen betreffende hemzelf en zijn verleden. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, nationaliteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht. Uw moeder zou enkele documenten in haar zak hebben gestoken bij jullie vertrek maar u weet niet welke documenten (CGVS p. 13). Al uw documenten zijn verdwenen samen met de rest van uw familie, hetgeen zoals verder in deze beslissing wordt voorgesteld, ongeloofwaardig wordt gevonden. Gevraagd wat u dan in drie jaar tijd tot nu toe gedaan heeft om op een andere wijze documenten te verzamelen van uw leven in Afghanistan en Pakistan verklaarde u dat u nooit gevraagd werd om documenten. U werd dan geconfronteerd met het gegeven dat u door de DVZ wel gevraagd werd om documenten, waarop u uw verklaring ineens wijzigde. U beweerde deze keer vaagweg dat u "rondgevraagd heeft". Gevraagd verder aan wie, waar en hoe u precies rondvroeg kon u geenszins duidelijkheid bieden om dan te eindigen met de verklaring dat u een wees bent zonder vader en moeder (CGVS p. 13).

Iemand met uw profiel kon nochtans andere manieren vinden om aan **documenten** te geraken. U toonde immers als jonge man uw zelfredzaamheid en krachtadigheid door uw reis van Griekenland naar Zweden alleen te vervolledigen en bovendien als zeventienjarige helemaal alleen uw reis van Zweden naar België te regelen, hiervoor de nodige contacten en de financiering te vinden en uw reis tot een goed einde te brengen. U hebt ondertussen ook genoten van enkele jaren Europees onderwijs en spreekt u liefst vijf talen: Dari, Urdu, Engels, Zweeds en Nederlands (CGVS p. 3). U kunt daarnaast ook omgaan met computers en sociale media. U gebruikt Snapchat en vroeger ook Instagram (CGVS p. 9). Het CGVS kan dan ook van iemand met uw profiel verwachten dat hij zijn mogelijkheden benut om

documenten te verzamelen. Voor dergelijke documenten kon u bijvoorbeeld mensen uit Pakistan contacteren. U zou uw burens kunnen opzoeken op internet, bv. op Facebook of op andere sociale mediakanalen. U zou misschien een telefoonnummer kunnen opzoeken van een winkelier op de straat waar uw vader zijn winkel was. U beweerde immers dat alle winkels daar naast elkaar lagen. U wist wat de landcode van Pakistan was (0092), wat een indicatie is dat u toch contact hebt gehad met Pakistan vanuit het buitenland (CGVS p. 4). Volgens uw verklaringen werd u na de aanval op uw vader door een winkelier geholpen die u dan thuis afzette. U beweerde tevens dat u geen familie maar wel goede burens had die in uw ogen zo goed als familie waren. Ze waren allemaal sjiitische Hazara van dezelfde stam als u (CGVS p. 12). U zou deze namen ook kunnen opzoeken. U ging vroeger naar de moskee voor religieus onderwijs. U kon dus ook een telefoonnummer van die moskee waarvan u de specifieke naam nog wist, proberen te bekomen. U hebt in plaats daarvan enkel aan de jongens in het opvangcentrum "rondgevraagd" (CGVS p. 13). Het kan dan ook geconcludeerd worden dat u niet alle mogelijkheden heeft benut om documenten te verzamelen ondanks dat hiernaar uitdrukkelijk werd gevraagd.

Er dient te worden benadrukt dat het de plicht is van de asielzoeker om duidelijk zicht te bieden op zijn werkelijke achtergrond, netwerk en familiale context zodat de asielinstantie ook kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat. Uit analyse van uw verklaringen werd geconcludeerd dat u er niet in slaagde om zicht te bieden op uw werkelijke **familienetwerk**. U zou nooit een oom of een tante van moederskant, noch ooms en tantes van vaderskant gezien hebben in heel uw leven. U beweerde dat u niet wist of u tantes of ooms had in Afghanistan. Als er ooms of tantes zouden moeten bestaan zouden ze in Afghanistan moeten zijn, zo verklaarde u. U hebt echter geen informatie daarover (CGVS p. 6, p. 8). Het is op zich zeer uitzonderlijk in de Afghaanse context waarin men vaak grote gezinnen en families heeft. Het geboortecijfer is dan ook ondanks een dalende trend 5.1 kinderen per vrouw (landeninformatie nr. 7). Gevraagd of u nooit de vraag stelde aan uw ouders of u tantes of ooms heeft, antwoordde u dat u in Pakistan opgroeide en dat uw burens als een familie waren voor u (CGVS p. 8). Dat u nooit de vraag stelde aan uw ouders waarom u, in tegenstelling tot uw vrienden en burens, geen tantes of ooms heeft is niet aannemelijk. Bovendien hebt u destijds aan de Zweedse autoriteiten verklaard een oom te hebben in Afghanistan die uw reis naar Zweden arrangeerde en die hiervoor betaalde, en een neef (zie administratief dossier).

Het CGVS kan verder ook maar weinig geloof hechten aan uw verklaringen inzake het **verlies van uw familieleden onderweg naar Zweden**. Eerst verklaarde u in Zweden dat uw familieleden in Ghazni, Afghanistan woonden. In België verklaarde u echter dat jullie samen uit Pakistan vertrokken en dat u ze op zee tussen Griekenland en Turkije verloor. Ze gingen een andere boot nemen dan die van u omdat deze volzet was. U bereikte Griekenland en wachtte op hun. Maar ze kwamen niet. Gevraagd of u hen gezocht hebt, verklaarde u dat u gedaan heeft wat u kon doen. Gevraagd hoe u hen gezocht heeft verklaarde u vaagweg dat u "de mensen hier en daar gevraagd had" (CGVS p. 7). Gevraagd of u nog iets anders deed om hen te zoeken, antwoordde u dat u niets anders kon doen. Uw voogd voegde eraan toe dat er een afspraak geregeld werd bij de Dienst Tracing van het Rode Kruis voor eind september 2017 (CGVS p. 7). U gevraagd of u ook vroeg aan de Zweedse autoriteiten om uw familieleden te zoeken aangezien u daar beweerd hebt niet zeker te zijn of ze nog in Afghanistan waren antwoordde u bevestigend. Op uw vraag zouden ze "ok" gezegd hebben en ze gingen u laten weten als ze hen vonden. Gevraagd om dit meer in detail daarover te vertellen, verklaarde u dat ze in Zweden een afspraak gingen maken maar dat ze dit niet gedaan hebben. Gevraagd hoeveel keer u daarom vroeg, verklaarde u één keer (CGVS p. 8). Iemand die ineens zijn moeder, zijn twee jonge broers en zijn jonge zus verloor zou ook meer dan één keer kunnen vragen of de afspraak geregeld werd, of er nieuws was over zijn familie. Overigens kan er ook aangenomen worden dat, indien u uw gezinsleden werkelijk verloor tijdens uw reis naar Zweden, u niet geïnteresseerd zou hebben om dit ook te vertellen in Zweden. Dat u toen onder invloed van anderen een vals asielrelaas vertelde neemt ook niet weg dat u toen naast uw valse verklaringen wel dit naar u nu beweert authentiek deel kon toevoegen. U beweerde op het CGVS immers dat u het juiste asielrelaas vertelde maar enkel de plaats van de feiten veranderde (CGVS p. 16). Gezien het CGVS geen geloof hecht aan de verdwijning van uw gezinsleden onderweg naar Zweden kan de vraag gesteld worden waar ze zich werkelijk bevinden en in welke omstandigheden. Het is in casu onmogelijk, gezien uw meerdere wisselende verklaringen en uw gebrek aan medewerking, om een zicht te hebben op uw familieleden en waar ze zich bevinden. Het is dan ook niet aan het CGVS om de lacunes in uw verklaringen in te vullen en raden wat de werkelijke situatie van uw familie zou zijn.

Doordat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw nationaliteit, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, dient te worden vastgesteld dat u evenmin uw **asielmotieven**

aannemelijk weet te maken. U beweerde hier dat uw vader op een ochtend in 2014 door twee gewapende en gemaskerde mensen in zijn winkel werd doodgeschoten. Het CGVS kan hieraan geen geloof hechten. Ten eerste, beweerde u eerst dat u de winkel verliet en naar buiten ging en dat deze twee daders achter u aan kwamen. Het lukte u, ondanks het feit dat deze daders in uw richting schoten en u volgden, toch op het dak van uw winkel te klimmen waar ze u niet konden vinden (CGVS p. 13-14). Even later vermeldde u echter dat u direct vanuit de kelder van uw winkel naar het dak klom en dus niet van buitenaf. Geconfronteerd hiermee verklaarde u dat u terug naar binnen kwam om op het dak te klimmen, hetgeen niet aannemelijk is in de context waarin u specifiek achtervolgd werd door twee gewapende mensen (CGVS p. 15). Ten tweede, is het evenmin aannemelijk dat u op het dak van uw winkel, die dan ook uit één verdieping bestaat gedurende een half uur tot een uur bleef en maar niet gevonden werd, ondanks het feit dat deze twee mensen volgens uw verklaringen ook van plan waren om u te doden. Ten derde, gevraagd wie het lijk van uw vader heeft opgehaald en wie hem begraven zou hebben wist u ook geen antwoord, hetgeen ook niet geloofwaardig is. Men kan verwachten dat uw moeder dit regelde gezien jullie over een hecht netwerk van Hazara-mensen beschikten in jullie wijk, én dat u ook hiernaar vroeg. Ten vierde, het besluit om het land te verlaten om elders bescherming te vragen, is een zwaarwichtige beslissing die niet licht genomen wordt en een grondige belangenafweging met zich meebrengt, temeer wanneer, zoals in casu, een alleenstaande moeder met drie minderjarige kinderen het land zou moeten verlaten zonder mannelijke voogd. In dit opzicht is het weinig aannemelijk dat uw moeder, die dan ook geen familieleden zou hebben in Pakistan, helemaal alleen dezelfde dag en slechts enkele uren na dit incident het land zou hebben verlaten. Ten slotte dient voor de volledigheid te worden toegevoegd dat u van dit relaas geen melding maakte aan de Zweedse asielautoriteiten.

Gelet op de bovenstaande elementen kan u ook geen voordeel van twijfel gegund worden. De toepassing van het principe van het voordeel van de twijfel stelt onder meer als voorwaarde dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd en de verklaringen van de asielzoeker samenhangend en aannemelijk zijn bevonden. Dit is in casu allerm minst het geval. U komt dus niet in aanmerking voor de toekenning van de status van vluchteling zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of voor de toekenning van de status van subsidiaire bescherming.

U legde geen documenten neer die bovenstaande appreciatie van uw asielaanvraag door het CGVS in positieve zin kunnen wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar Afghanistan."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 A van de Conventie van Genève en van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet die de omzetting betreffen van artikel 4, §§ 4 en 5, van de richtlijn 2011/95/EU en bijgevolg in het licht van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU dienen gelezen te worden, volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De

bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling erkennen, noch hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Er dient te worden benadrukt dat er van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielaanvraag en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke herkomst, van uw verblijfssituatie, van uw nationaliteit of van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde. Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

*Bij uw aankomst in België verklaarde u dat u als Afghaanse vluchteling in Pakistan woonde en dat u twee jaar onderweg bent geweest naar België. U zou nergens onderweg asiel aangevraagd hebben noch moest u ergens vingerafdrukken laten nemen (zie Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vluchteling nr. 8364902). U werd op de Dienst vreemdelingenzaken (DVZ) geconfronteerd met uw vingerafdrukken en gaf pas na confrontatie toe dat u al in Zweden asiel had aangevraagd en dat dit geweigerd werd (Verklaring DVZ, vraag 3, p. 4). Uw asieldossier uit Zweden heeft het CGVS in bezit. Een vergelijking van uw verklaringen tussen Zweden en België leverde echter een groot aantal tegenstrijdigheden op. Ten eerste gaf u bij uw registratie **een andere voornaam en familienaam op in België**, namelijk Irfan Haidari, geboren op 5 augustus 1999 te Gumbad, Ghazni. Na confrontatie met de door u opgegeven identiteit in Zweden, namelijk **A.(...) M.(...)** gaf u toe dat dat uw echte naam was. Uw asielaanvraag in Zweden verschilde ook van dat in België. Eerder gaf u aan dat uw vader door dorpelingen in Afghanistan **verdacht werd van samenwerking met de taliban** en van het doden van twee mensen en om die reden vermoord werd. In België verklaarde u echter dat **uw vader in zijn winkel in Pakistan gedood werd door onbekenden** omdat hij een Hazara was. Bovendien verklaarde u in Zweden dat u **al heel uw leven in Ghazni, Afghanistan woonde** terwijl u in België verklaarde dat u maar **uw eerste levensjaar in Ghazni spendeerde** en voor de rest **altijd al in Pakistan woonde als Afghaanse vluchteling**. Tot slot verklaarde u in Zweden dat **uw moeder, broers en zus nog in Afghanistan wonen** en dat u alleen het land verliet, terwijl u in België verklaarde dat jullie allemaal **samen zijn vertrokken uit Pakistan en dat u hen onderweg naar Zweden in Griekenland kwijtraakte**. Ze werden op een andere boot gezet en u zag hen nooit meer.*

Dat u niet de waarheid vertelde in Zweden omdat u toen geluisterd had naar andermans adviezen en dat u uw asielaanvraag in Zweden verzweeg voor de Belgische asielautoriteiten omdat u vreesde teruggestuurd te worden naar Zweden en Afghanistan, kan in een bepaalde mate op begrip rekenen gezien uw jonge leeftijd. Uit het geheel van uw verklaringen tijdens uw gehoor op het CGVS bleek

echter dat u nog steeds **niet de intentie had om de waarheid te vertellen**, dit in tegenstelling tot uw bewering dat u deze keer wel de waarheid ging vertellen (CGVS gehoorverslag p. 17). U hebt echter ook in België, ook nadat u geconfronteerd werd met uw valse verklaringen, verder zaken verzwegen en verder tegenstrijdige verklaringen neergelegd waardoor u nog steeds geen duidelijk zicht hebt geboden op uw profiel, uw nationaliteit en uw familiaal netwerk. Uw gebrek aan medewerking in casu kan dan ook niet meer geaccepteerd worden. U bent ondertussen een volwassen man. De dag van uw gehoor (5 juli 2017) was precies één maand voor uw 18de verjaardag (5 augustus 2017). U hebt ondertussen verschillende jaren onderwijs gevolgd en jaren in Europa gewoond. U zou als veertienjarige van Griekenland naar Zweden alleen hebben gereisd en als zeventienjarige van Zweden naar België uw reis helemaal zelf geregeld, daar geld en de nodige contacten voor gevonden en uw reis tot een goed einde gebracht. Dat u dan nog steeds verklaart slachtoffer geweest te zijn van andermans adviezen en daarom valse verklaringen neerlegde in België kan dan ook niet meer aanvaard worden.

Gevraagd waarom u dan in Zweden niet had vermeld dat u in Pakistan woonde als Afghaanse Hazara vluchteling, antwoordde u bovendien op het CGVS dat u dit wel zo verklaard hebt (CGVS p. 4). Zelfs na herhaling van de vraag, verklaarde u opnieuw dat u dit wel in Zweden aangaf. Uw asiëldossier, het gehoorverslag, de beslissing en het arrest van uw beroep in Zweden werden allemaal vertaald naar Nederlands en toegevoegd aan het administratieve dossier. Daaruit blijkt dat u **enkel en alleen verklaard hebt uit Afghanistan te komen en nooit een vermelding hebt gemaakt van een verblijf in Pakistan** (landeninformatie nr. 1). Ook van een minderjarige, u was toen trouwens al een adolescent, kan men verwachten dat deze nog weet welk ander asiërelaas hij/zij heeft opgegeven bij een eerdere asiëlaanvraag. Even later op een ander moment tijdens hetzelfde gehoor op het CGVS verklaarde u zelf dat u in Zweden hetzelfde asiërelaas vertelde als in België, maar dat u enkel toen Afghanistan vermeldde als plaats van de feiten terwijl alles zich in Pakistan zou hebben afgespeeld (CGVS gehoorverslag p. 16). Zo sprak u zichzelf nog tegen in hetzelfde gehoor op het CGVS.

Hierop werd dan opnieuw meegedeeld dat het CGVS uw asiëldossier uit Zweden heeft ontvangen en dat u daar helemaal niet hetzelfde verhaal vertelde, dat u namelijk vertelde dat uw vader door 40 à 50 dorpelingen vermoord werd omdat hij samengewerkt zou hebben met de taliban en ook nog verdacht werd van het doden van twee mensen. Dit ontkende u dan volledig. U zou nooit zoiets gezegd hebben. Hiermee opnieuw geconfronteerd verklaarde u dat u alles aan een tussenpersoon vertelde die goed Engels sprak maar dat u zelf niet goed Engels sprak en dat het misschien daarom verkeerd werd doorgegeven (CGVS p. 16). Uw gehoor daar is echter afgenomen in uw moedertaal Dari. Uw excuus kan dan ook niet aanvaard worden. Bovendien hebt u in Zweden ook beroep kunnen doen op de beroepsprocedure tegen de initiële weigeringsbeslissing. Hiermee toont u op het CGVS nogmaals aan dat u nog steeds niet de intentie hebt om juiste en waarachtige verklaringen af te leggen, in tegenstelling tot wat van u verwacht wordt.

Verder toonde u dezelfde houding toen u geconfronteerd werd met de naam van uw vader. In België verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en ook op de vragenlijst Afghaanse Vluchtelingen die u samen met uw voogd invulde met de hulp van een tolk Dari, dat **uw vader Gurban heette** (Zie Vragenlijst Afghaanse vluchteling, p. 4; zie ook Verklaring DVZ, vraag 15, p. 7). Gevraagd naar de naam van uw vader tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u ineens dat hij **Reza heette** (CGVS p. 6). Geconfronteerd met dit verschil ontkende u uw eerste verklaringen volledig. U was zeker dat u het juist hebt verklaard, hoe kon men de naam van zijn vader verkeerd zeggen, vroeg u. Geconfronteerd met het feit dat u toch op twee verschillende momenten, namelijk voor DVZ en bij het invullen van de vragenlijst voor niet-begeleide Afghaanse minderjarigen de naam Gurban opgaf, die trouwens ook niet eens lijkt op Reza hetgeen mogelijke vertaalfouten uitsluit, verklaarde u dat u toen stress had en dat mensen fouten maken (CGVS p. 6). Zoals eerder al in deze beslissing gesuggereerd werd in uw geval een grote appreciatiemarge genomen en werd rekening gehouden met uw jonge leeftijd. Dat u bij elke confrontatie eerst uw eerdere verklaringen ontkent en dat u telkens pas na confrontatie met uw wisselende verklaringen uw antwoord verandert schaadt uw algemene geloofwaardig.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asiëlozoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit en of hij daarnaast nog een andere nationaliteit bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De

geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, en familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en of hij nog andere nationaliteiten bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie. U heeft echter niet duidelijk gemaakt over **welke nationaliteit** u beschikt. Gevraagd of u een Afghaan bent antwoordde u bevestigend. Gevraagd of u daarnaast een andere nationaliteit van een ander land bezat, antwoordde u dat u het niet wist. Zelfs als u het zou hebben zou u dat niet weten. Gevraagd of u de Pakistaanse nationaliteit had verklaarde u opnieuw dat u het niet wist (CGVS p. 3). Rekening houdend met uw leeftijd en de leeftijd waarop u Pakistan verliet werden er actief verdere pogingen gedaan om te achterhalen in welke hoedanigheid u in Pakistan woonde. Zo werden er vragen gesteld over uw verblijfssituatie in Pakistan. U hebt echter ook geen duidelijke antwoorden kunnen geven op deze vragen waardoor het voor het CGVS onmogelijk is om te weten of u in Pakistan woonde als Afghaanse vluchteling of dat u de Pakistaanse nationaliteit had, hetgeen voor de meeste Hazara in Quetta wel het geval is, of dat u mogelijk zelfs nog een andere nationaliteit bezit (landeninformatie nr. 2). U verklaarde dat u wel verblijfspapieren had in Pakistan. U zou daar anders niet zo lang hebben kunnen wonen (CGVS p. 11). Gevraagd wat u dan had, antwoordde u dat u een A4-papier had. Gevraagd wat erop was geschreven kon u geen antwoord geven. Uw vader had dat bij. U had het ook nooit gelezen. Gevraagd wat uw moeder en vader hadden van papieren, moest u het antwoord schuldig blijven. Gevraagd of u een kaart had in de vorm van een Belgische ID-kaart, hetgeen min of meer zou overeenkomen met de bekende Proof of Registration (PoR) kaart voor de Afghaanse vluchtelingen in Pakistan, antwoordde u negatief. Gevraagd of u ergens naartoe moest gaan om uw verblijf te verlengen of voor andere soorten papierwerk, verklaarde u dat u nooit naar een overheidsgebouw ging. Uw vader regelde alles, u weet echter niet wat hij precies regelde. Geconfronteerd met het feit dat een vluchtelingenkaart een kleine kaart is en dus geen A4-papier en gevraagd of u misschien de nationaliteit had kon u geen informatie geven. Het was gewoon een blad papier waarvan u zelfs de titel of benaming niet wist. U bleef beweren dat jullie jarenlang als Afghaanse vluchtelingen in Pakistan woonden. Gevraagd of u thuis ooit uw vader hoorde zeggen dat hij voor jullie papieren ergens naartoe ging, antwoordde u dat u nooit buiten uw straat bent geweest, hetgeen geen antwoord is op de vraag. Gevraagd tot slot welke kleur het papier had antwoordde u wit, met iets erop geschreven (CGVS p. 11). U zou ook geen Afghaans identiteitsbewijs of een taskara hebben gehad, noch een paspoort. Uw beschrijving van een A4-blad papier komt alleszins niet overeen met de PoR-kaart die normaliter afgegeven werd aan de geregistreerde Afghaanse vluchtelingen in Pakistan, hetgeen doet vermoeden dat u niet in de hoedanigheid van vluchteling woonde in Pakistan (landeninformatie nr. 3). Dat u ook nog nooit hoorde van een verlenging van deze kaarten is dan nog een indicatie dat u er niet als vluchteling woonde. (...) Dat u hier niets van kan aanbrengen tijdens uw gehoor, ook al was u bij uw vertrek uit Pakistan 14 jaar, is niet geloofwaardig. U kwam elke dag in contact met andere mensen. U ging van het huis naar het werk van uw vader, dus kwam u naar buiten. U kwam ook in contact met anderen door het werk van uw vader. U had ook nog burens met wie u een hechte band had en u woonde in een buurt waar allemaal Hazara's woonden, aldus uw verklaringen (CGVS p. 8). U had vrienden met wie u voetbal speelde. Dat u desondanks geen enkele verklaring kon afleggen die elementen aantoont van de leefwereld van een Afghaanse vluchteling in Pakistan ondersteunt uw voorgehouden profiel van Afghaanse vluchteling niet. Ondanks dat u meermaals aangespoord en aangemoedigd werd om zicht te geven op uw werkelijke situatie en uw nationaliteit, dat het vooral in uw voordeel zou kunnen zijn en dat dit vooral in het geval van ontbreken van documenten noodzakelijk is, werd uit het geheel van uw verklaringen geconcludeerd dat u hiervoor niet uw volledige medewerking verleende.

Uw verdere verklaringen maakten uw profiel als Afghaanse vluchteling uit Quetta evenmin aannemelijk. Zo wist u ook niet waarom uw ouders eigenlijk naar Pakistan vluchtten destijds. Uw vader zou problemen gehad hebben in Afghanistan waardoor ze naar Pakistan vluchtten. Gevraagd wat deze problemen waren verklaarde u dat u hem dat nooit vroeg. "Het was uw zaak niet" (CGVS p. 7). Het is zeer eigenaardig voor een vluchteling, ook van uw leeftijd, dat hij geen interesse toont om te weten waarom hij en zijn familie vluchtelingen werden. U was bovendien ook de oudste zoon van uw vader waardoor u relationeel gezien dichterbij hem zou zijn dan uw jongere broers. U werkte voor hem waardoor u hem niet enkel thuis maar ook alle dagen in de winkel bij hem was. Dat u in veertien jaar tijd nooit deze vraag stelde is dan ook niet aannemelijk.

Verder overtuigt uw kennis van Afghanistan niet, al werd hiermee rekening gehouden met uw huidige leeftijd en ook met uw leeftijd van vertrek uit Afghanistan. U was immers één à twee jaar oud toen uw familie verhuisde naar Pakistan, zo beweerde u. Desondanks wordt een beperkte mate van kennis verwacht omdat u naar eigen zeggen door Afgaanse ouders werd opgevoed die in Afghanistan geboren en getogen zijn. Er kan dan ook verwacht worden dat u enige link zou hebben met Afghanistan of enige kennis ervan zou meegekregen hebben van uw ouders. Gevraagd of u wist wat "Hazarajat" betekende raadde u dat het misschien "Hazara mensen" betekende (CGVS p. 5). Hazarajat is echter het gebied in Afghanistan waar de meeste Hazara's wonen. Dat u niet eens de naam ervan hoorde, ondanks dat u in een gebied woonde met allemaal Hazara's, is dan ook niet begrijpelijk (landeninformatie nr. 2). Gevraagd waar de meeste Hazara in Afghanistan woonden gaf u uw district van geboorte Jaghori uit Ghazni als antwoord. Gevraagd waar ze nog zouden wonen in Afghanistan moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS p. 5). Ghazni is echter een regio waar de Tadzjiken de meerderheidsgroep zijn. De Hazara's zijn een minderheid in Ghazni (landeninformatie nr. 4). De provincies Bamian en Daikundi hebben echter een dominante Hazara bevolking. Bamian is de grootste provincie in de Hazarajat en tevens de culturele hoofdstad van de Hazara (landeninformatie nr. 5). Daikundi is eveneens een regio waar de meerderheidsgroep Hazara zijn (landeninformatie nr. 6). Gevraagd naar bekende Hazara's uit Afghanistan kon u enkel één naam geven: Baba Mazari. Meer informatie gevraagd over deze persoon, kon u niets anders verklaren dan dat hij een goede persoon zou zijn die veel Hazara's hielp. Andere bekende Hazara kon u niet noemen (CGVS p. 4-5). Gevraagd naar bekende zangers uit Afghanistan noemde u Ariana Sayeed op. Gevraagd naar meer noemde u eveneens Dawood Sarhosh op. Deze kennis hebt u echter in Europa opgedaan. Ariana Sayeed volgt u immers op YouTube en Dawood Sarhosh kwam een concert geven in Zweden toen u daar woonde (CGVS p. 5). In Pakistan keek u niet naar Afgaanse tv-zenders. Gevraagd of u van uw omgeving iets opving over Afgaanse tv-programma's antwoordde u eveneens negatief (CGVS p. 5). Dat u geen enkele culturele link heeft met uw land van herkomst ondanks het feit dat u opgevoed werd door Afgaanse ouders ondersteunt uw profiel van Afgaanse vluchteling niet.

U kon uw verklaringen evenmin ondersteunen aan de hand van documenten. Het CGVS heeft begrip voor de omstandigheden waarin asielzoekers kunnen verkeren en de moeilijkheden die er kunnen ontstaan om bewijsmateriaal te verzamelen. Het CGVS erkent eveneens de plicht van de asielzoeker de waarheid te vertellen en alle pertinente informatie aan te brengen betreffende hemzelf en zijn verleden. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, nationaliteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht. Uw moeder zou enkele documenten in haar zak hebben gestoken bij jullie vertrek maar u weet niet welke documenten (CGVS p. 13). Al uw documenten zijn verdwenen samen met de rest van uw familie, hetgeen zoals verder in deze beslissing wordt voorgesteld, ongeloofwaardig wordt gevonden. Gevraagd wat u dan in drie jaar tijd tot nu toe gedaan heeft om op een andere wijze documenten te verzamelen van uw leven in Afghanistan en Pakistan verklaarde u dat u nooit gevraagd werd om documenten. U werd dan geconfronteerd met het gegeven dat u door de DVZ wel gevraagd werd om documenten, waarop u uw verklaring ineens wijzigde. U beweerde deze keer vaagweg dat u "rondgevraagd heeft". Gevraagd verder aan wie, waar en hoe u precies rondvroeg kon u geenszins duidelijkheid bieden om dan te eindigen met de verklaring dat u een wees bent zonder vader en moeder (CGVS p. 13).

Iemand met uw profiel kon nochtans andere manieren vinden om aan **documenten** te geraken. U toonde immers als jonge man uw zelfredzaamheid en krachtadigheid door uw reis van Griekenland naar Zweden alleen te vervolledigen en bovendien als zeventienjarige helemaal alleen uw reis van Zweden naar België te regelen, hiervoor de nodige contacten en de financiering te vinden en uw reis tot een goed einde te brengen. U hebt ondertussen ook genoten van enkele jaren Europees onderwijs en spreekt u liefst vijf talen: Dari, Urdu, Engels, Zweeds en Nederlands (CGVS p. 3). U kunt daarnaast ook omgaan met computers en sociale media. U gebruikt Snapchat en vroeger ook Instagram (CGVS p. 9). Het CGVS kan dan ook van iemand met uw profiel verwachten dat hij zijn mogelijkheden benut om documenten te verzamelen. Voor dergelijke documenten kon u bijvoorbeeld mensen uit Pakistan contacteren. U zou uw burens kunnen opzoeken op internet, bv. op Facebook of op andere sociale mediakanalen. U zou misschien een telefoonnummer kunnen opzoeken van een winkelier op de straat waar uw vader zijn winkel was. U beweerde immers dat alle winkels daar naast elkaar lagen. U wist wat de landcode van Pakistan was (0092), wat een indicatie is dat u toch contact hebt gehad met Pakistan vanuit het buitenland (CGVS p. 4). Volgens uw verklaringen werd u na de aanval op uw vader door een winkelier geholpen die u dan thuis afzette. U beweerde tevens dat u geen familie maar wel goede burens had die in uw ogen zo goed als familie waren. Ze waren allemaal sjiitische Hazara van dezelfde stam als

u (CGVS p. 12). U zou deze namen ook kunnen opzoeken. U ging vroeger naar de moskee voor religieus onderwijs. U kon dus ook een telefoonnummer van die moskee waarvan u de specifieke naam nog wist, proberen te bekomen. U hebt in plaats daarvan enkel aan de jongens in het opvangcentrum "rondgevraagd" (CGVS p. 13). Het kan dan ook geconcludeerd worden dat u niet alle mogelijkheden heeft benut om documenten te verzamelen ondanks dat hiernaar uitdrukkelijk werd gevraagd.

Er dient te worden benadrukt dat het de plicht is van de asielzoeker om duidelijk zicht te bieden op zijn werkelijke achtergrond, netwerk en familiale context zodat de asielinstantie ook kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat. Uit analyse van uw verklaringen werd geconcludeerd dat u er niet in slaagde om zicht te bieden op uw werkelijke **familienetwerk**. U zou nooit een oom of een tante van moederskant, noch ooms en tantes van vaderskant gezien hebben in heel uw leven. U beweerde dat u niet wist of u tantes of ooms had in Afghanistan. Als er ooms of tantes zouden moeten bestaan zouden ze in Afghanistan moeten zijn, zo verklaarde u. U hebt echter geen informatie daarover (CGVS p. 6, p. 8). Het is op zich zeer uitzonderlijk in de Afghaanse context waarin men vaak grote gezinnen en families heeft. Het geboortecijfer is dan ook ondanks een dalende trend 5.1 kinderen per vrouw (landeninformatie nr. 7). Gevraagd of u nooit de vraag stelde aan uw ouders of u tantes of ooms heeft, antwoordde u dat u in Pakistan opgroeide en dat uw burens als een familie waren voor u (CGVS p. 8). Dat u nooit de vraag stelde aan uw ouders waarom u, in tegenstelling tot uw vrienden en burens, geen tantes of ooms heeft is niet aannemelijk. Bovendien hebt u destijds aan de Zweedse autoriteiten verklaard een oom te hebben in Afghanistan die uw reis naar Zweden arrangeerde en die hiervoor betaalde, en een neef (zie administratief dossier).

Het CGVS kan verder ook maar weinig geloof hechten aan uw verklaringen inzake het **verlies van uw familieleden onderweg naar Zweden**. Eerst verklaarde u in Zweden dat uw familieleden in Ghazni, Afghanistan woonden. In België verklaarde u echter dat jullie samen uit Pakistan vertrokken en dat u ze op zee tussen Griekenland en Turkije verloor. Ze gingen een andere boot nemen dan die van u omdat deze volzet was. U bereikte Griekenland en wachtte op hun. Maar ze kwamen niet. Gevraagd of u hen gezocht hebt, verklaarde u dat u gedaan heeft wat u kon doen. Gevraagd hoe u hen gezocht heeft verklaarde u vaagweg dat u "de mensen hier en daar gevraagd had" (CGVS p. 7). Gevraagd of u nog iets anders deed om hen te zoeken, antwoordde u dat u niets anders kon doen. Uw voogd voegde eraan toe dat er een afspraak geregeld werd bij de Dienst Tracing van het Rode Kruis voor eind september 2017 (CGVS p. 7). U gevraagd of u ook vroeg aan de Zweedse autoriteiten om uw familieleden te zoeken aangezien u daar beweerd hebt niet zeker te zijn of ze nog in Afghanistan waren antwoordde u bevestigend. Op uw vraag zouden ze "ok" gezegd hebben en ze gingen u laten weten als ze hen vonden. Gevraagd om dit meer in detail daarover te vertellen, verklaarde u dat ze in Zweden een afspraak gingen maken maar dat ze dit niet gedaan hebben. Gevraagd hoeveel keer u daarom vroeg, verklaarde u één keer (CGVS p. 8). Iemand die ineens zijn moeder, zijn twee jonge broers en zijn jonge zus verloor zou ook meer dan één keer kunnen vragen of de afspraak geregeld werd, of er nieuws was over zijn familie. Overigens kan er ook aangenomen worden dat, indien u uw gezinsleden werkelijk verloor tijdens uw reis naar Zweden, u niet geïnteresseerd zou hebben om dit ook te vertellen in Zweden. Dat u toen onder invloed van anderen een vals asielrelaas vertelde neemt ook niet weg dat u toen naast uw valse verklaringen wel dit naar u nu beweert authentiek deel kon toevoegen. U beweerde op het CGVS immers dat u het juiste asielrelaas vertelde maar enkel de plaats van de feiten veranderde (CGVS p. 16). Gezien het CGVS geen geloof hecht aan de verdwijning van uw gezinsleden onderweg naar Zweden kan de vraag gesteld worden waar ze zich werkelijk bevinden en in welke omstandigheden. Het is in casu onmogelijk, gezien uw meerdere wisselende verklaringen en uw gebrek aan medewerking, om een zicht te hebben op uw familieleden en waar ze zich bevinden. Het is dan ook niet aan het CGVS om de lacunes in uw verklaringen in te vullen en raden wat de werkelijke situatie van uw familie zou zijn.

Doordat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw nationaliteit, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, dient te worden vastgesteld dat u evenmin uw **asielmotieven** aannemelijk weet te maken. U beweerde hier dat uw vader op een ochtend in 2014 door twee gewapende en gemaskerde mensen in zijn winkel werd doodgeschoten. Het CGVS kan hieraan geen geloof hechten. Ten eerste, beweerde u eerst dat u de winkel verliet en naar buiten ging en dat deze twee daders achter u aan kwamen. Het lukte u, ondanks het feit dat deze daders in uw richting schoten en u volgden, toch op het dak van uw winkel te klimmen waar ze u niet konden vinden (CGVS p. 13-14). Even later vermeldde u echter dat u direct vanuit de kelder van uw winkel naar het dak klom en dus niet van buitenaf. Geconfronteerd hiermee verklaarde u dat u terug naar binnen kwam om op het dak te

klimmen, hetgeen niet aannemelijk is in de context waarin u specifiek achtervolgd werd door twee gewapende mensen (CGVS p. 15). (...)

Gelet op de bovenstaande elementen kan u ook geen voordeel van twijfel gegund worden. De toepassing van het principe van het voordeel van de twijfel stelt onder meer als voorwaarde dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd en de verklaringen van de asielzoeker samenhangend en aannemelijk zijn bevonden. Dit is in casu allerm minst het geval. U komt dus niet in aanmerking voor de toekenning van de status van vluchteling zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of voor de toekenning van de status van subsidiaire bescherming.

U legde geen documenten neer die bovenstaande appreciatie van uw asielaanvraag door het CGVS in positieve zin kunnen wijzigen.”.

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Met de verwijzing naar algemene informatie omtrent de situatie van Hazara's in Afghanistan gaat verzoeker volstrekt voorbij aan de voormelde gedane pertinente vaststellingen.

Verzoekers nood aan internationale bescherming dient immers te worden beoordeeld ten aanzien van het land waarvan hij beweert de nationaliteit te hebben. Gelet op de voormelde vaststellingen biedt verzoeker geen reëel zicht op zijn nationaliteit, zijn verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien. De informatie omtrent de situatie van Hazara's in Afghanistan is bijgevolg niet dienstig, aangezien verzoeker geen zicht biedt op zijn werkelijke nationaliteit en verblijfsstatus.

Waar verzoeker aangeeft dat men niet van een kind kan verwachten dat hij naar de redenen vraagt voor vertrek uit het geboorteland, zonder de ware gezinssituatie te kennen waarbij hij specificeert dat hij enkel op zondag bij zijn vader in de winkel was, kan hij niet overtuigen.

Hoewel er niet van verzoeker kan worden verwacht dat hij desbetreffend gedetailleerde verklaringen aflegt, kan er wel worden verwacht dat hij daaromtrent enige kennis heeft. Bovendien verklaarde verzoeker wel degelijk dat hij zijn vader elke dag in de winkel hielp (stuk 6, gehoorverslag, p. 10). Daargelaten de vraag of het aan verzoeker was om hierover vragen te stellen, acht de Raad het niet aannemelijk dat een familie die op de vlucht is gegaan uit het oorspronkelijke land van herkomst de kinderen niets zou vertellen over hun roots of de reden dat zij in een vreemd land als vluchteling moeten leven. Dat dit een gevoelig onderwerp is binnen een ontheemd gezin is slechts een bewering, gezien er geen enkel element wordt bijgebracht waaruit blijkt dat dit zo zou zijn.

Voor zover verzoeker meent dat evenmin van een kind kan worden verwacht dat hij kennis heeft van de inhoud en vorm van de verblijfsdocumenten omdat zijn vader hiervoor zorgde en verzoeker zelf ze nooit gelezen heeft, moet worden opgemerkt dat verzoeker onwetend bleek omtrent tal van elementen verboden aan zijn nationaliteit en verblijfsstatus: “U heeft echter niet duidelijk gemaakt over **welke nationaliteit** u beschikt. Gevraagd of u een Afghaan bent antwoordde u bevestigend. Gevraagd of u daarnaast een andere nationaliteit van een ander land bezat, antwoordde u dat u het niet wist. Zelfs als u het zou hebben zou u dat niet weten. Gevraagd of u de Pakistaanse nationaliteit had verklaarde u opnieuw dat u het niet wist (CGVS p. 3). Rekening houdend met uw leeftijd en de leeftijd waarop u Pakistan verliet werden er actief verdere pogingen gedaan om te achterhalen in welke hoedanigheid u in Pakistan woonde. Zo werden er vragen gesteld over uw verblijfssituatie in Pakistan. U hebt echter ook geen duidelijke antwoorden kunnen geven op deze vragen waardoor het voor het CGVS onmogelijk is om te weten of u in Pakistan woonde als Afghaanse vluchteling of dat u de Pakistaanse nationaliteit had, hetgeen voor de meeste Hazara in Quetta wel het geval is, of dat u mogelijk zelfs nog een andere nationaliteit bezit (landeninformatie nr. 2). U verklaarde dat u wel verblijfspapieren had in Pakistan. U zou daar anders niet zo lang hebben kunnen wonen (CGVS p. 11). Gevraagd wat u dan had, antwoordde u dat u een A4-papier had. Gevraagd wat erop was geschreven kon u geen antwoord geven. Uw vader had dat bij. U had het ook nooit gelezen. Gevraagd wat uw moeder en vader hadden van papieren, moest u het antwoord schuldig blijven. Gevraagd of u een kaart had in de vorm van een Belgische ID-kaart, hetgeen min of meer zou overeenkomen met de bekende Proof of Registration (PoR) kaart voor de Afghaanse vluchtelingen in Pakistan, antwoordde u negatief. Gevraagd of u ergens naartoe moest gaan om uw verblijf te verlengen of voor andere soorten papierwerk, verklaarde u dat u nooit naar een overheidsgebouw ging. Uw vader regelde alles, u weet echter niet wat hij precies regelde. Geconfronteerd met het feit dat een vluchtelingenkaart een kleine kaart is en dus geen A4-papier en gevraagd of u misschien de nationaliteit had kon u geen informatie geven. Het was gewoon een blad papier waarvan u zelfs de titel of benaming niet wist. U bleef beweren dat jullie jarenlang als

Afghaanse vluchtelingen in Pakistan woonden. Gevraagd of u thuis ooit uw vader hoorde zeggen dat hij voor jullie papieren ergens naartoe ging, antwoordde u dat u nooit buiten uw straat bent geweest, hetgeen geen antwoord is op de vraag. Gevraagd tot slot welke kleur het papier had antwoordde u wit, met iets erop geschreven (CGVS p. 11). U zou ook geen Afghaans identiteitsbewijs of een taskara hebben gehad, noch een paspoort. Uw beschrijving van een A4-blad papier komt alleszins niet overeen met de PoR-kaart die normaliter afgegeven werd aan de geregistreerde Afghaanse vluchtelingen in Pakistan, hetgeen doet vermoeden dat u niet in de hoedanigheid van vluchteling woonde in Pakistan (landeninformatie nr. 3). Dat u ook nog nooit hoorde van een verlenging van deze kaarten is dan nog een indicatie dat u er niet als vluchteling woonde. (...) Dat u hier niets van kan aanbrengen tijdens uw gehoor, ook al was u bij uw vertrek uit Pakistan 14 jaar, is niet geloofwaardig. U kwam elke dag in contact met andere mensen. U ging van het huis naar het werk van uw vader, dus kwam u naar buiten. U kwam ook in contact met anderen door het werk van uw vader. U had ook nog burens met wie u een hechte band had en u woonde in een buurt waar allemaal Hazara's woonden, aldus uw verklaringen (CGVS p. 8). U had vrienden met wie u voetbal speelde. Dat u desondanks geen enkele verklaring kon afleggen die elementen aantoonde van de leefwereld van een Afghaanse vluchteling in Pakistan ondersteunt uw voorgehouden profiel van Afghaanse vluchteling niet. Ondanks dat u meermaals aangespoord en aangemoedigd werd om zicht te geven op uw werkelijke situatie en uw nationaliteit, dat het vooral in uw voordeel zou kunnen zijn en dat dit vooral in het geval van ontbreken van documenten noodzakelijk is, werd uit het geheel van uw verklaringen geconcludeerd dat u hiervoor niet uw volledige medewerking verleende.

(...)

Verder overtuigt uw kennis van Afghanistan niet, al werd hiermee rekening gehouden met uw huidige leeftijd en ook met uw leeftijd van vertrek uit Afghanistan. U was immers één à twee jaar oud toen uw familie verhuisde naar Pakistan, zo beweerde u. Desondanks wordt een beperkte mate van kennis verwacht omdat u naar eigen zeggen door Afghaanse ouders werd opgevoed die in Afghanistan geboren en getogen zijn. Er kan dan ook verwacht worden dat u enige link zou hebben met Afghanistan of enige kennis ervan zou meegekregen hebben van uw ouders. Gevraagd of u wist wat "Hazarajat" betekende raadde u dat het misschien "Hazara mensen" betekende (CGVS p. 5). Hazarajat is echter het gebied in Afghanistan waar de meeste Hazara's wonen. Dat u niet eens de naam ervan hoorde, ondanks dat u in een gebied woonde met allemaal Hazara's, is dan ook niet begrijpelijk (landeninformatie nr. 2). Gevraagd waar de meeste Hazara in Afghanistan woonden gaf u uw district van geboorte Jaghori uit Ghazni als antwoord. Gevraagd waar ze nog zouden wonen in Afghanistan moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS p. 5). Ghazni is echter een regio waar de Tadzjiken de meerderheidsgroep zijn. De Hazara's zijn een minderheid in Ghazni (landeninformatie nr. 4). De provincies Bamian en Daikundi hebben echter een dominante Hazara bevolking. Bamian is de grootste provincie in de Hazarajat en tevens de culturele hoofdstad van de Hazara (landeninformatie nr. 5). Daikundi is eveneens een regio waar de meerderheidsgroep Hazara zijn (landeninformatie nr. 6). Gevraagd naar bekende Hazara's uit Afghanistan kon u enkel één naam geven: Baba Mazari. Meer informatie gevraagd over deze persoon, kon u niets anders verklaren dan dat hij een goede persoon zou zijn die veel Hazara's hielp. Andere bekende Hazara kon u niet noemen (CGVS p. 4-5). Gevraagd naar bekende zangers uit Afghanistan noemde u Ariana Sayeed op. Gevraagd naar meer noemde u eveneens Dawood Sarhosh op. Deze kennis hebt u echter in Europa opgedaan. Ariana Sayeed volgt u immers op YouTube en Dawood Sarhosh kwam een concert geven in Zweden toen u daar woonde (CGVS p. 5). In Pakistan keek u niet naar Afghaanse tv-zenders. Gevraagd of u van uw omgeving iets opving over Afghaanse tv-programma's antwoordde u eveneens negatief (CGVS p. 5). Dat u geen enkele culturele link heeft met uw land van herkomst ondanks het feit dat u opgevoed werd door Afghaanse ouders ondersteunt uw profiel van Afghaanse vluchteling niet. Het argument dat verzoekers vader de documenten bijhield en verzoeker zelf ze niet bijhield verschoont zijn gebrekkige kennis desbetreffend in de gegeven context dan ook geenszins.

Waar verzoeker bij onderhavig verzoekschrift een certificaat voegt dat zou bevestigen dat hij naar school ging in Quetta en dat hij aldus wel degelijk als Afghaanse vluchteling in Quetta verbleef, moet worden vastgesteld dat het document in kwestie niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 waardoor het dan ook niet in overweging kan worden genomen.

Met de verschillen in zijn verklaringen toe te schrijven aan het verkeerdelijk geloven van mede-asielaanvragers in Zweden kan verzoeker geen afbreuk doen aan de gedane vaststellingen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde immers begrip te kunnen opbrengen voor het gegeven dat verzoeker niet de waarheid vertelde in Zweden omdat hij toen

geluisterd had naar andermans adviezen en dat hij zijn asielaanvraag in Zweden verzweeg voor de Belgische asielautoriteiten omdat hij vreesde teruggestuurd te worden naar Zweden en Afghanistan, gezien zijn jonge leeftijd. Dit verkeerde advies kan bezwaarlijk worden ingeroepen om verzoekers houding voor de Belgische autoriteiten te verschonen. Uit het geheel van verzoeker verklaringen tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bleek echter dat verzoeker nog steeds niet de intentie had om de waarheid te vertellen, dit in tegenstelling tot zijn bewering dat hij deze keer wel de waarheid ging vertellen. Zo kon er terecht het volgende worden vastgesteld: *“Gevraagd waarom u dan in Zweden niet had vermeld dat u in Pakistan woonde als Afghaanse Hazara vluchteling, antwoordde u bovendien op het CGVS dat u dit wel zo verklaard hebt (CGVS p. 4). Zelfs na herhaling van de vraag, verklaarde u opnieuw dat u dit wel in Zweden aangaf. Uw asioldossier, het gehoorverslag, de beslissing en het arrest van uw beroep in Zweden werden allemaal vertaald naar Nederlands en toegevoegd aan het administratieve dossier. Daaruit blijkt dat u enkel en alleen verklaard hebt uit Afghanistan te komen en nooit een vermelding hebt gemaakt van een verblijf in Pakistan (landeninformatie nr. 1). Ook van een minderjarige, u was toen trouwens al een adolescent, kan men verwachten dat deze nog weet welk ander asielrelaas hij/zij heeft opgegeven bij een eerdere asielaanvraag. Even later op een ander moment tijdens hetzelfde gehoor op het CGVS verklaarde u zelf dat u in Zweden hetzelfde asielrelaas vertelde als in België, maar dat u enkel toen Afghanistan vermeldde als plaats van de feiten terwijl alles zich in Pakistan zou hebben afgespeeld (CGVS gehoorverslag p. 16). Zo sprak u zichzelf nog tegen in hetzelfde gehoor op het CGVS.*

Hierop werd dan opnieuw meegedeeld dat het CGVS uw asioldossier uit Zweden heeft ontvangen en dat u daar helemaal niet hetzelfde verhaal vertelde, dat u namelijk vertelde dat uw vader door 40 à 50 dorpelingen vermoord werd omdat hij samengewerkt zou hebben met de taliban en ook nog verdacht werd van het doden van twee mensen. Dit ontkende u dan volledig. U zou nooit zoiets gezegd hebben. Hiermee opnieuw geconfronteerd verklaarde u dat u alles aan een tussenpersoon vertelde die goed Engels sprak maar dat u zelf niet goed Engels sprak en dat het misschien daarom verkeerd werd doorgegeven (CGVS p. 16). Uw gehoor daar is echter afgenomen in uw moedertaal Dari. Uw excuus kan dan ook niet aanvaard worden. Bovendien hebt u in Zweden ook beroep kunnen doen op de beroepsprocedure tegen de initiële weigeringsbeslissing. Hiermee toont u op het CGVS nogmaals aan dat u nog steeds niet de intentie hebt om juiste en waarachtige verklaringen af te leggen, in tegenstelling tot wat van u verwacht wordt.

Verder toonde u dezelfde houding toen u geconfronteerd werd met de naam van uw vader. In België verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en ook op de vragenlijst Afghaanse Vluchtelingen die u samen met uw voogd invulde met de hulp van een tolk Dari, dat uw vader Gurban heette (Zie Vragenlijst Afghaanse vluchteling, p. 4; zie ook Verklaring DVZ, vraag 15, p. 7). Gevraagd naar de naam van uw vader tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u ineens dat hij Reza heette (CGVS p. 6). Geconfronteerd met dit verschil ontkende u uw eerste verklaringen volledig. U was zeker dat u het juist hebt verklaard, hoe kon men de naam van zijn vader verkeerd zeggen, vroeg u. Geconfronteerd met het feit dat u toch op twee verschillende momenten, namelijk voor DVZ en bij het invullen van de vragenlijst voor niet-begeleide Afghaanse minderjarigen de naam Gurban opgaf, die trouwens ook niet eens lijkt op Reza hetgeen mogelijke vertaalfouten uitsluit, verklaarde u dat u toen stress had en dat mensen fouten maken (CGVS p. 6). Zoals eerder al in deze beslissing gesuggereerd werd in uw geval een grote appreciatiemarge genomen en werd rekening gehouden met uw jonge leeftijd. Dat u bij elke confrontatie eerst uw eerdere verklaringen ontkent en dat u telkens pas na confrontatie met uw wisselende verklaringen uw antwoord verandert schaaft uw algemene geloofwaardig. Verzoeker betwist deze vaststellingen niet.

Doordat verzoeker als asielzoeker geen reëel zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, dient te worden vastgesteld dat hij evenmin zijn asielmotieven aannemelijk weet te maken. De Raad kan bovendien geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Vooreerst verklaarde verzoeker dat toen hij in de kelder zat twee schoten hoorde, naar buiten ging en daar werd gezien door twee mensen, die hem vervolgens achtervolgden en beschoten terwijl hij naar een andere winkel ging en daar op het dak klom (stuk 6, gehoorverslag, p. 13). Wat later tijdens het gehoor verklaarde verzoeker dat hij in de kelder zat en dat hij gezien werd toen hij boven kwam om vervolgens te worden achtervolgd en beschoten waarbij hij kon wegrekken en op het dak van de winkel van zijn vader klimmen (stuk 6, gehoorverslag, p. 14, 15). Wanneer de dossierbehandelaar vervolgens oppert of ze hem dan niet konden zien terwijl hij het dak opklom past verzoeker zijn verklaringen aan en stelt dat hij terug naar binnenging en zo het dak bereikte (stuk 6, gehoorverslag, p. 15). Verzoekers verklaringen zijn tegenstrijdig waarbij hij vooreerst verklaart op het dak van een andere winkel te zijn geklommen om vervolgens te stellen dat het het dak van de winkel

van zijn vader was. De Raad acht het in de door verzoeker geschetste context bovendien niet aannemelijk dat de daders verzoeker niet zouden hebben gevonden. In het verzoekschrift houdt verzoeker voor dat hij naar het dak van de winkel van zijn vader vluchtte. Indien de daders van de moord op zijn vader, verzoeker zagen toen hij uit de kelder kwam, op hem schoten en achtervolgden, acht de Raad het geheel niet geloofwaardig dat zij niet zouden gezien hebben dat verzoeker zich op het dak van de winkel verschuilde en daar gedurende een half uur tot een uur kon blijven zonder te worden gevonden. Dergelijke verklaringen zijn dan ook geheel niet plausibel te noemen.

De Raad benadrukt dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat, vertelde verzoeker niet de waarheid over zijn werkelijke nationaliteit(en) en profiel voor zijn vertrek naar België in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Verzoeker draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens de gehoren. Door zijn gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoeker voor zijn aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn land van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoeker de bron van zijn vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers het land van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoeker bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade dat hij mogelijk zou lopen.

De aanvrager van de subsidiaire bescherming, met name wat betreft de vraag of hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zou lopen, kan niet volstaan met een verwijzing naar zijn Hazara origine maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend achttien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF